

Hvad de forsikrede skulle erholde, har den højtærede Minister allerede sagt, jeg skal derfor gaa ganske let hen over det. Det vil dreje sig om en Sum som Maksimum — Dagpenge og Erstatning tilsammen — af noget over 4,000 Kr., idet der nemlig kan udbetales Dagpenge af $1\frac{1}{5}$ Kr. om Dagen i indtil et Aar og en Erstatning af indtil 3,600 Kr. i Tilfælde af total Invaliditet, fuldstændig Arbejdsudygtighed, et Tilfælde, som ærede Medlemmer ville vide, ganske overordentlig sjældent kan tænkes at ville indtræde. Det vil altsaa sige, at hvad der kan udbetales, er saadant noget som 4,038 Kr., hvis jeg da har regnet rigtigt. I Tilfælde af Dødsfald bliver der derimod at udbetale først Dagpenge indenfor samme Tidsgrænse, for saa vidt vedkommende lever saa længe, og derpaa til de efterladte en Maksimumssum af 2,500 Kr. Efterlades ingen forsikringsberettigede, bortfalder Udbetalingen, og der bliver kun Tale om en beskednen Hjælp til den omkomnes Begravelse.

At Loven først skal træde i Kraft et Aar efter, at den er bekendtgjort i Lovtidende, er overmaade forstandigt, eftersom der — hvad den højtærede Minister ogsaa fremhævede — kræves yderligere betydelige Arbejder, inden Loven kan træde ud i Livet, selv om man allerede nu begynder at ruste sig i saa Henseende ude omkring i Landet. I den Henseende kan den højtærede Minister ogsaa være sikker paa, at det ikke vil gaa saa hurtigt at bringe hele Apparatet i Orden; der maa gives en saadan Frist, for at alt kan gaa glat, som det skal, naar Loven bliver effektiv. At Arbejderforsikringsraadet, som jo faar en meget betydelig Forøgelse i sin Opgave og i sit Arbejde, ved denne Lejlighed ogsaa vil have mange Ting at forberede i Henseende til denne Forsikring, betragter jeg som givet.

Skønt jeg altsaa paa egne og mine Gruffefællers Vegne kan erklære mig principielt enig i dette Lovforslag og ogsaa maa sige, at vi ere enige i og kunne billige de fleste af de i Forslaget indeholdte Enkeltheder — de ere jo for en stor Del kendte fra den tidligere Lovgivning, hvortil Forslaget støtter sig —, er det dog efter min Mening nødvendigt at overveje enkelte Bestemmelser, som dels fandtes i Lovforslagets oprindelig Form og dels ere komne ind under Behandlingen i det andet Ting, og vistnok ogsaa at foretage enkelte Rettelser. Idet jeg med Hensyn til Paragrafferne gaar frem i Følgeorden, vil jeg først henlede Opmærksom-

heden paa Affattelsen af § 2, hvor der tales om *Bierhverv*. Det første, jeg undrer mig over, er at finde *Jagt* som Bierhverv indrammet mellem Savskæring og Rørskaer og derefter Straatekning og Skærveslagning og lignende, thi disse Virksomheder ere jo ganske heterogene. Jeg tror, at det ved nærmere Overvejelse vil være muligt at redigere denne Paragraf saaledes, at man undgaar: „og lignende“, som det ikke er rart at have staaende i en Lov. Efter min Mening maa Landbrugerne være berettigede til at udføre en hel Del forskellige Bierhverv som Dele af deres Landbrug, uden at de paagældende Arbejdere derfor skulle komme udenfor Forsikring, men jeg tror ikke, at det vil være rigtigt at forsøge at opremse dem og saa føje til: „med mere“ eller: „og lignende“. Hvis det var muligt at finde en almindelig Bestemmelse om, at f. Eks. Bierhverv, som ikke kræve nogen Næringsadkomst eller ikke ere Genstand for noget Tilsyn eller noget i den Retning, skulle medregnes som Landbrug, og at de Arbejdere, som beskæftiges dermed, skulle være indbefattede paa samme Maade, som naar de arbejde i det egentlige Landbrug, vilde det være bedre.

I § 3 har man i Folketinget indført, at i *private Havebrug* skulle Gartnere være indbefattede. Efter min Mening maa denne Ændring bero paa en Distraction fra det høje Folketings Side, thi det er givet, at denne Bestemmelse er i Strid med Lovforslaget, der udtrykkelig siger, at det er Landbruget, som forsikres, og Driftsulykker i Landbruget, der ere Genstand for Forsikring, og man kan dog ikke sige, at en Villaejers faste Gartner skal være forsikret mod Ulykkestilfælde, naar han absolut ikke har noget som helst med Landbrug at gøre. Jeg kan ikke rigtig tænke mig, at denne Bestemmelse er kommen ind paa anden Maade end denne, at man har sagt: Ja, Havebrug maa vi dog have ind under Landbruget, naar Havebruget drives erhvervsmæssigt — deri er jeg ogsaa enig —, og derved faar man altsaa de Gartnere forsikringspligtige, der arbejde som Handlegartnere, eller i det hele Gartnere, der drive Gartneri som Erhverv. Efter at man saa har faaet disse med, har man tænkt: Naar man nu skal have disse Gartnere med, skal man vel ogsaa have andre Gartnere med, og saa er man kommen til Villagartnere og saadanne, som slet ikke have noget med erhvervsmæssigt Gartneri at gøre. Imidlertid har man set, at dette